

[Knud Kristensen.]

Fagets Medlemmer var stor eller lille. Det synes mig glædeligt, at de nu er kommet til Erkendelse af, at der dog ogsaa var noget godt i det Forslag, som vi da behandlede, og som de satte sig imod baade med Hænder og Fødder. I de her foreslaaede Ændringer optager de Princippet, hvorefter Tilskuddet varierer i Forhold til Fagets gennemsnitlige Indtægter.

Det er i alt Fald en Indrømmelse, men ganske vist er det jo en kolossal Forøgelse af det offentlige Tilskud, som de ogsaa her vil have. Jeg skal blot nævne, at de nu f. Eks. vil have, at det offentlige, hver Gang en Arbejder, som har 4 000 Kr. i Indtægt, erlægges 1 Kr. til sin Arbejdsløshedskasse, skal betale 50 Ø. Jeg mener, at det er oplyst, at de Bidrag, der nu paalægges Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, kan gaa op til et Par Hundrede Kroner. Det vil jo sige, at hvis Bidraget gaar saa højt op, faar en saadan Arbejder af det offentlige et Tilskud til sin Forsikring mod Følger af Arbejdsløshed paa omkring ved 100 Kr. Jeg vil gerne spørge, om man synes, det er berettiget, at en Mand, som har 4 000 Kr. i Indtægt, skal have saa betydeligt et Beløb af det offentlige til sin Arbejdsløshedsforsikring.

Jeg ved jo nok, at det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen og for øvrigt Forslagsstillerne og vel for Resten hele det socialdemokratiske Parti har den Opfattelse, at det, der ydes til Arbejdsløshedskasserne, er noget, man yder som Underhold til de arbejdsløse, men det er jo fuldkommen forkert. Det er simpelt hen en Forsikringspræmie for de vedkommende selv, ikke nogen Understøttelse, man yder til andre. Det er akkurat, som om de, der er brandforsikrede, vilde komme og sige: det, vi yder i Brandforsikringspræmie, er en Hjælp til dem, for hvem det brænder. Nej, det er simpelt hen en Forsikringspræmie for vedkommende selv, som de anser det for formaalstjenligt at betale. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem vil se saadan paa det, vil han stemme Tonen lidt ned, naar han taler om, hvilket humanitært Syn der raader indenfor Fagorganisationerne, og fortæller om, hvilke Millionbeløb de yder til vældige Øjemed, nemlig til Hjælp for deres Kammerater. Det er al Ære værd, at de forsikrer sig selv, men

det, de betaler, er dog kun en Forsikringspræmie for dem selv, en Præmie, som de anser det for formaalstjenligt for dem selv at betale.

Et andet Punkt, jeg vil nævne, er en Bestemmelse i den nugældende Lovs § 16, hvor det hedder, at Sæsonarbejdere skal have været arbejdsløse mindst 15 Dage for at kunne faa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Dette Dageantal vil Socialdemokraterne sætte ned til 6. Hvis følgelig en Arbejder bliver arbejdsløs i et Fag, om hvilket han paa Forhaand ved, at der ikke er Arbejde i en Del af Aaret, og indenfor hvilket Lønnen som Følge deraf er noget højere, end den ellers vilde være, skal han, til Trods for, at han har tjent det normale og ikke har været udsat for noget ekstraordinært, efter 6 Dages Arbejdsløshed have Understøttelse af Arbejdsløshedskassen og derved betynde ogsaa de offentlige Budgetter. Det er ogsaa et Træk, der er karakteristisk for den Opfattelse, som raader hos dem, der foreslaar disse Ændringer.

Endelig skal jeg nævne en Ting, der viser, at Socialdemokraterne ligesom før nævnt har taget ved Lære fra sidste Aar. De har accepteret Krisefonden, som de sidste Sommer modsatte sig med vældig Styrke. Nu foreslaar de ikke igen Tilvejebringelse af en ekstraordinær Understøttelse, men gaar med til Krisefondens Oprettelse og til, at Arbejderne skal yde et Bidrag, om end et ganske lille Bidrag.

I den foreslaaede Ændring til § 19 viser der sig ogsaa et karakteristisk Træk, nemlig dette, at hvis Arbejdsløshedsfonden bliver saa stor, at man maa skønne, at den er saa stor, at den kan opfylde sine Forpligtelser, og man derfor kan fritage Medlemmerne for at svare Bidrag, skal ikke des mindre det offentlige blive ved at betale Bidrag; Stat og Kommune skal blive ved at betale Penge til denne Fond. Det er et karakteristisk Træk, at det er det offentlige først, det offentlige sidst og det offentlige over det hele, der skal yde, medens de enkelte Medlemmers Bidrag skal nedsættes, og deres Rettigheder skal udvides. Det er Parolen, det er Opfattelsen, men det er den, som vi fra vor Side mener, at man dog kan drive for vidt.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, som var Ordfører for Forslagsstillerne, kom